ל) כצ"ו פסחים צח., ל) מוספי דממורה ספ"ג, ג) ממורה כח., ד) שם וע"ו עד., ל) [ככורות לח.], ו) [וע"ש מד"ה אין], נ) עי' בתוס' ב"ק י. ד"ה

שהשור. וע' תו' סנהדרין מח.

ד״ה משמשין וחולין קכב. ד״ה עורות, ערכין ד. ד״ה נפשות, נדה נה. ד״ה שמא.

א מיי׳ פ"ב מהל' איסורי המובח הלכה י

ה ב מיי׳ שם הלכה ד: ה ד מיי׳ שם הלכה ה ו: ה ד מיי שם הנכה ה ו: ז ה מיי שם הלכה יד: ז ו מיי שם הלכה טו: ח ז מיי פט"ו מהלי מחכלות אסורות הלכה ו טוש"ע יו"ד סי קלד סעיף ח:

מ ח מיי׳ פ״ו מהלכות ע״ו הלכה ט סמג לאוין טוש"ע יו"ד סי' קמ:

הגהות הב"ח

(ħ) גם' חצל הני דלאו איסורי הנאה נינהו אימא לא צריכי החל חנה:

מוסף רש"י

בלאים. כן רחל ותיש שפסול לקרכן: ביוצא דופן. שקרעוה והוליאוה (חולין לח:) ויפסיד המותר מביתו. משלו. וא"ת הרי המותר הביתו. משני שלמים בדמי הוא מחליף שמביא שלמים בדמי האשם או בדמי העולה והרי קדושת הבהמה חלתה על מעות דמיה ואין משנין מקדושה לקדושה. כשבא לחללן להבהמות נקרושה. כשבח נחנכן נהבהחות כך הוא עושה אם יפה שבהן שוה סלע מביא ג' סלעים מביתו ונוטל הסלע הא' ואומר כל מקום שהיא העולה הר' מחוללת על הסלע זו העולה הר' מחוללת על הסלע זו ויביא ממנו עולה ונוטל סלע השנית יאומר כל מקום שהוא האשם הרי הוא מחולל על סלע זו ומביא בו אס וכן לשלמים (פסחים צח. גבי אשם וכן לשלמים פסח שנתערב בזבחים) **מאי אפי׳.** דקאמר, דהא קתני כל הזבחים

נוםחאות רש"י כת"י

הורא רנוח' הרא

שימה מקובצת

י הקשה הר"ר אפרים לר' ירמיה דמוקי לה נולד טריפה וכר"א דאמר בחולין בולד טריפה וכר"א דאמר בחולין בונד טריפה וכר״ח דחמר בחורן דולד טריפה לא יקרב אצל המוצח וה״ה להדיוט נמי אסור כדמוכח בחולין והא דאפלגי בגבוה להודיעך כחן דרבון דאפיר לגבוה נמי שרי, א"כ מאי קאמר במחני ירעו עד שיסתאבו מה חועלת ברעייה כו' עד לכלבים [ככסוב בחוד"ה ובטריפה], וא"כ ימותו מבעיא ליה בשלמא למ"ד דאיערוב כו' עד בדיקה (ככמוב במוס' שםן לאחר שחיטה ולמכור לישראל שפן לחתר שחיטה ונתכור לישראל לחטר לישראל לחטר לחשראל לחטר לחשר דרא בדקיטן בקדשים היינו משום דאותם בדיקות הן לאחר שחיטה ומשפק אל מעיילינן חולין בעורה אלא למ"ד בולד טריפה קשיא. ויי'ל דכי אמריי אין פודין את קשיא. ויי'ל דכי אמריי אין פודין את קפתו היל לכל מנתי הקדשים להאכילן לכלבים ה״ת היכא דלא ראוי רק לכלבים כגון קדשים שתתו אבל היכא דחזו (לדתיה) ןלדידיה אם היה מכירןן שרי להאכיל לעכו"ם או לכלבים, והיינו טעמא לפטי למו לכלפין הייתו של לכלפין הייתו של לכלפין כלומת דבר שאינו ראוי ועומד אל לכלפין לכלפין, אבל היים דחזו (לדמיה) שחתי אשתה אשתה אמתה לבמיד היים אשתרי לגמרי דליומקש ללפי וליל (לשון תום׳ הר״פ): ירעו עד שיםתאבו. פ״ה שלי לפשר לשחוט שם השבור. פי טי מהי תפקה כמווע מחד ממס בלח מוס שמח זמו הזבח והשומט קדשים בחון חייב כרת, וג"כ הן פסולין לקרבן, אלח ירעו היפה שבהן ויביא בדמי מאותו המין אם חטאת חטאת אם מולה עולה ויקח מעות כשיעור דמי היפה שבכולן ויאמר כל מקום שיהיה היפה שבכוט ויחמר כנ מקום שיהיה הזבח יהא מחולל על המעות הללו. משמע מתוך לשונו שפי׳ כל מקום שיהיה הובח וגם הלשון דחתני ויביא . בדמי היפה שבהן משמע דמיירי כדמי שפש שפש ממעכ ברובה הך סיפה בקדשים שנחערבו ברובה פסולים וקשה מסתמה הויה סיפה דומיה דרישה דמפרש בגמרה דשור הנסקל אחד נתערב בכמה קדשים כשרים וה"ג הוי בסיפא כדמוכח כשרים זה כי שה של ב...... בגמרא דקאמר כל שהוא המם קמני. '-- י-אר יידוא דדמי היפה כנגד בל מחת של הקום. ומנות פניי תום שפ"ה כן אינו ר"ל שיהיה כן לפי המפקגה אלה ר"ל אי לאו אידן משנה דמיימי הגמרא דקאמר כל שהו החם קחני היימי יכול לפרש מתנוי בפיפא אליכא קדשים רק אחד

ובמריפה. בגמ' [דף עד:] דייק האי טריפה היכי דמי אי ידע לה ליזיל ולישקלה ומפרש רבי ירמיה כגון שנתערבה בוולד טריפה ורבי אליעזר היא ורבי ינאי מפרש כגון דאיתערבה נקובת הקון בדרוסת הואב וריש לקיש מפרש כגון דאיערב בנפולה

והקשה ה"ר אפרים כיון דלא ידיעה מה מועלת כאן רעייה דלמיכלה א"א משום ספק טריפה ולעובדי כוכבים ולכלבים אי איפשר דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ומחיים נמי לא איפשר ליהנות דפסולי המוהדשים אסורים בגיזה ועבודה מיהו למ"ד דאיערב בדרוסה יש לה בדיקה לאחר שחיטה אם האדימה בו בשר כנגד בני מעיים או כנגד הסימנים דאפי׳ ודאי דרוסה יש לה בדיקה ולמ״ד דאיערב בנפולה נפולה יש לה בדיקה אבל למ״ד בוולד טריפה השה ושתא קסבר פודין את הקדשים להאכילן לכלבים כאיכא דאמרי בפרק שני דבכורות (דף טו:) אי נמי כדאמרינן בין (פסחים דף כט.) חין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הני מילי היכא דלא חזו אלא לכלבים כגון קדשים שמתו או נטרפו אבל הני אסורים מחמת טריפות חולין שנתערבו בהן אבל קדשים גופייהו אם היה מכירן דחזו לדידיה שרי להאכילן לעובדי כוכבים ולכלבים ומיתרצא בהכי פירכא אחריתי שהיה מקשה ה"ר אפרים בבכורות פ" כל פסולי המוקדשין (דף לב:) בכור מתיר ר"ע אפי׳ לעובד כוכבים ולקמן בפ׳ טבול יום (דף קג:) אמר ר"ע מדבריהם למדנו שהמפשיט את הבכור ונמלא

טריפה שיאותו הכהנים בעורו משמע

דווהא בעורו אבל בבשרו לא דאסור

להאכילו לכלבים ולעובדי כוכבים ולפי מה שפירשתי ניחא דמידי דלא חזי לישראל אסור להאכילו לכלב ולעובדי כוכבים אבל מידי דחזי לישראל כיון שנפדו שרי ליתן לכלב והיינו טעמא דדרשינן כחו ואכלת ולא לכלביך כלומר דבר שאין עומד אלא לכלביך אבל היכא דחזי לדידיה אישתרו לגמרי דאיתקש ללבי ואיל וא״ת בפרק הפרה (ב״ק דף נג:) דפטרינן שור פסולי המוקדשים שנפל לבור משום דכתיב והמת יהיה לו מי שהמת שלו הרי המת שלו כדתנן (לקמן דף קג:) דיאותו הכהנים בעורו יי ומשום עור לחודיה אילטריך שור ולא אדם דהוה מחייבנא באדם דחשיב המת שלו משום עור דשרי בהנאה מדאורייתא ולא אסור אלא משום גזירה שמא יעשה עורות אביו ואמו שטיחין (חולין דף קכב.) וי"ל דסוגיא דב"ק (דף נג:) אתיא כמסקנא דפרק טבול יום (לקמן ד׳ קד.) דפסקי׳ כרבנן בשר כמו בקבורה ועור בשריפה: ויביא בדמי היפה שבהן. פירש"י ויקח מעות כשיעור דמי היפה שבכולן ויאמר כל מקום שהוא הזבח יהא מחולל על מעות

הללו משמע לפירושו שהזבח מעורב בריבוא של רובע ונרבע והלשון משמע כן ואי איפשר לומר כן דדומיא דרישא קתני שהנסקל נתערב ברוב זבחים וכן מוכח בגמרא ובדמי היפה שבהן היינו דמי היפה של כל אחד ואחד ומניח הגרוע שבהן שלא יחלל:

לשם מי שהוא. פירש בקונטרס (כדי) כשיקריבנו יחמר הרי הוח לשם בעלים שלו וקשה דהא אמר בריש מכילתין (דף ב:) אתנו בית דין דלא לימא לשמן דילמא אתי למימר שלא לשמן אלא לשם מי שהוא היינו סתמא דסתמא נמי כלשמו דמי: בזי קתני בכמה. בפרק כל האסורין (תמורה דף כח.) משני בענין אחר ולא פריך התם

וליתני הא ולא בעי הא כדפריך הכא: דהדיום נמי תנא דיה ואלו אסורין כו'. מכמה משניות הוה מלי לאתויי ממתני׳ דאפה בו את הפת במסכת עבודה זרה (דף מט:) וממתני' דערלה (פ"ג מ"ו) בערלה וכלאי הכרם:

בשאינו מינו ¢ירעו עד שיסתאבו (וימכרו) בשאינו צריכי דלאו איסורי הנאה נינהויו הא תנא ליהיי הא ולא בעי הא תקנתא איצטריכא ליה

אבכלאים יובטריפה יביוצא או דופז ירעו עד שיםתאבו וימכרו יוביא בדמי היפה שבהן מאותו המין ינתערבו בחולין תמימים ימכרו החולין לצורכים אותו המין הקדשים בקדשים מין במינו [זה יקרב לשם מי שהוא וזה] יקרב לשם מי שהוא יקדשים בקדשים מין ויביא בדמי יפה שבהן ממין זה ובדמי היפה שבהן ממין זה ויפסיד המותר מביתו ינתערבו בבכור ובמעשר ירעו עד שיםתאבו ויאכלו כבכור וכמעשר הכל יכולין להתערב חוץ יומן החמאת והאשם: מאי אפי ה"ק כל הזבחים שנתערבו בהן חמאות המתות או שור הנסקל אפילו אחד בריבוא ימותו כולן תנינא חדא זימנא מכל האסורין לגבי מזבח אוסרין בכל שהן הרובע והנרבע אמר זרב אשי אמריתה לשמעתיה קמיה דרב שימי ואצריכן דאי מהתם הוה אמינא הני מילי לגבוה אבל להדיום אימא לא ואי מהכא ה"א הגי הוא דאיסורי הנאה נינהו אבל הני (4) אימא לא מי קתני יו (בכמה כל שהן התם קתני) וניתני דהדיום נמי תנא ליה יואלו אסורין ואוסרין בכל שהן "יין נסך 'ועבודת כוכבים

בעודו תם אי איפשר הילכך ירעו עד שיסתאבו ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין ממין הקרבן אם עולה הוא יביא מעות כנגד דמי היפה שבכולן דשמא הזבח הוא היפה ויאמר כל מקום שהוא הזבח יהא מחולל על מעות הללו ויביא מן המעות עולה ואם שלמים שלמים: נחערבו בחוליו סמימין. או אחד באחד או זבח אחד בחולין הרבה ימכרו כל החולין לצרכי מין אותו הקרבן ונמלאת ז הרי כולן קדשים של מין אחד אלא שאין ידוע כל אחד של מי הוא או ויקרבו כולן כל אחד ואחד לשם מי שהוא כדקתני מתני': קדשים בקדשים מין במינו. אלא שבעליהן מוחלקות ים יקרב כל אחד לשם מי שהוא: מין בשחינו מינו. עולה יו בשלמים שחין מתן דמן ואימוריהן שוה: וימכרו. נמלאו דמי עולה עולה דמי שלמים שלמים ואינו יודע איזו דן עולה ואיזו שלמים הילכך יטול מעות [מביתו] כנגד דמי היפה ויאמר כל מקום שהן ממעות עולה יתחללו בו על אלו (ואלו מעות כיוצא בהן) לפי שאינו יודע איזו מין היה יפה [ויביא מעות כיולא בהן] ויאמר כל מקום שהן מעות שלמים יהו מחוללין על אלו ונמלא מפסיד אותו עודף מביתו. ול"נ דלא גרסינן וימכרו אלא ירעו עד שיסתאבו ויביא בדמי היפה כו׳

כלאים וטריפה ויולא דופן. שור או כשב פרט לכלאים כי יולד פרט

ליוצא דופן [חולין לח.]. טריפה התם [מנחות ה:] אמרינן כשהוא אומר מן

הבקר למטה שאין ת"ל להוליא את הטריפה ולהדיוט מותרת בהנאה

להשליכה לכלבים: ירעו עד שיסתאבו. דמחמת הזבח המעורב בהן

. נאסרו כולן להדיוט ולחללו על המעות

ובתחילת חילולן יאמר כל מקום שהיא עולה תהא מחוללת על אלו וכל מקום שהן שלמים יהיו מחוללין על אלו ויביא מאלו עולה ומאלו שלמים. ותדע דלא גרסינן ליה דהא ביו נתערבו בבכור ומעשר דקתני נמי וימכרו אי איפשר דהא תנן במעשר נאמר לא יגאל ואינו נמכר לא חי ולא שחוט לא תם ולא בעל מום וילפינן לה בבכורות (דף לב:) דהאי לא יגאל לא ימכר הוא אלא הכי גרסינן ירעו עד שיסתאבו ויאכלו כמעשר וכבכור: נחערבו. זבחים כגון עולה בבכור או במעשר בהמה שאין תופסין דמיהן בקדושה ולהקריבן אי איפשר שזה כליל חה נאכל או אפילו הוא שלמים זה טעון מתן ארבע חה מתן אחת וכן סמיכה ונסכים: ירעו עד שיסתאבו. ויביא מעות בדמי היפה ויאמר כל מקום שהוא הזבח התופס את דמיו יהא מחולל על מעות הללו נמלא חולין מעורב בבכור ומעשר בעלי מומין ויאכלו מעורבים כולן בתורת בכור ומעשר בעלי מומין שלא ישחטו באיטליז ולא ימכרו באיטליז ולא ישקלו בליטרא כדתנן 🔊 (מנחות דף עא) כל פסולי מוקדשים הנאתן להקדש לפיכך נשחטין באיטליז לאחר שנפדו ונמכרים באיטליז ונשקלים בליטרא דכמה דמשכיר יו במכירתן טפי ופריק להו מעיקרא חוץ מן הבכור והמעשר שהנאתן לבעלים שאין מביאין בדמיהן קרבן. וא"ת השתא איכא בהאי זבח המעורב פסידא דהקדש דכיון דחין נשקל בליטרא לא טפי ופריק ליה אין ה"נ אי יחו משום פסידא דידיה לא מזלזלינן בבכור ומעשר נהי דאי לא הוה מערב דליכא זילותא אלא בדידיה מזלזלינן ביה משום דרווחא נמי דידיה הוא אבל באחריני משום איהו לא מזלולינן: הכל יכולין להתערב. בכל שני מיני קדשים אפשר להו שיהו מעורבין: חוץ מן החטאת ואשם. שאין מתערבין זה בזה לפי שניכרין זה מזה כדמפרש בגמרא [עה:]: גבו' מאי אפילו. כל שכן כיון דרובא למיתה ימותו: שנתערבו בהן הטאום המסום. חד דאיסורא ורובא יש דהתירא: כל האסורין כו'. משנה היא במסכת תמורה: אוסרין בכל שהן. כל המתערבין בהן ואפי׳ אחד בריבוא: הני מילי לגבוה. כולן המעורבין אסורין לגבוה

ומותרין להדיוט ברעייה ובפדייה דלא איירי התם בנתערבו באיסורי הנאה: **אבל**. הני דלהדיוט נמי לא חזו לפדייה 🗈 דהא באיסורי הנאה נתערבו: אימא. ניבטלי איסורי הנאה ברובא שלא ימוחו אלא ירטו וימכרו דלא חמיר דין הדיוט כולי האי קמ"ל ימוחו: באו**אי מהכא**. אשמעינן דאפילו קדשים נמי מפסדינן ולא תנא ההיא בתמורה ביו ה"א הני הוא דמפסדינן משום דאיערוב באיסורי הנאה אבל הנך דתמורה דלא איערוב בהו איסורי הנאה אימא 🖾 לא לאסרינהו לכולהו אלא ניבטיל ברובא ויקרבו לריכא: **אבל הנך דלאו איסורי הנאה נינהו אימא.** קיל איסורייהו וניבטלו ברובא ואפילו לגבוה: הא סנא ליה. הנך ביו במתני׳ דלא בטלי לגבוה דקתני במתניתין נתערבו בשור שנעבדה כו׳ ולמה לי למהדר ולמיתנייה התם: ומשני מי קסני. במתני גבי רובע ונרבע בכמה הן אוסרין: כל שהן הסם קסני. במסכח תמורה הוא דקתני אוסרין בכל שהן דאי ממחני דילמא בטלי במאה או במאחים ואחד ברבוא דקחני מחני לאו עלייהו קאי: **וניסני הא.** דחמורה ולא ניחני הא דובחים: **מקנמא אילטריכא ליה.** דהתם אוסרין בכל שהוא תני ולא מקנתא והכא תנא מקנתא ירעו עד שיסתאבו כוי: **דהדיוט נמי** סנת. במסכת עבודה זרה [דף עד.] דאיסורי הנאה לא בטלי ברובא ומיחסרו להדיוט ולמה לי למיתני הכא בחטאות המתוח ושור הנסקל:

> רישא א"כ מאי קאמר בגמרא כל שהן המם קחני הכא נמי קחני שפיר כל שהן דומיא דריג שאח"ל שיש למידק מממני דסיפא מיירי כמו רישא א"כ מאי קאמר בנמרא כל שהן החם קחני הכא נמי קחני שפיר כל שהן דומיא דרישא אלא ש"מ דאין למידק הכא סיפא דומיא דרישא הוא (ואיסור) [ואימור] אינו שוה, ומיהו לפי המסקנא אמח הוא דסיפא היא דומיא דרישא אלא מהם שימה דמין נמידק הכם סיפם דומים דרישה היות (ויחיסור) וחימורון חיני בודה, ומיהי גב המסקרים חמום היות דמים הייח דומית דרישה חמם ממחמר אין הייחור בשניים יקרבו כל אחד לשם מי שהוא ולא אמתר כלום דהא ממחמרי אין להייחור בשניים בקרישיים. בהייחור בעלים הייחור הייחור בעלים הייחור בעלים הייחור בעלים הייחור בעלים של הייחור בשניים שלה דמא אמריטן בפייק היף כ: אמני מיד דין לוא ליומא למוו סרי. בתקורבו בבבור ובעשר יידעי. ולייג ימכרו דהא כמיב במעשר לא ימכר, אלא ירעו וייוממו ואז נקרקסים אחרים) יחלל הקדושה על אחרים ויואו לחולן לגמרי, אבל בכור ומעשר להייט שלא ליומכר באיטלו ושלא לשקול המחול במורח בכור ומעשר ואינו יכול למוכרם אלא כל חורח בכור ומעשר עליהם שלא ליומכר באיטלו ושלא לשקול אל המלקן אל מאל לא ירעו עד שיוממו ויאמר כל מקום שהוא הזכח יחאל על מעות הללו ואינם יולאים לחולין לגמרי שתחול קדושתו שאין להן פדיון אלא מאלק א במומן: חוץ מן החמאת והאשם. בזה אין ספק במערובתן שהרי הם ניכרים שהמטאת אינה איל והאשם אינו אלא איל ואם הוא אשם נזיר או

שינויי ווחחאות א] ל"ל וביוצא (*ש"ח): ב] וימכרו. זו היא גירסת הרמנ"ס בפירוטו ובחיבורו דמחייב שימכור כל אחד ואחד דתחייב שימכור כנ חחד וחחד בפני עלמו. אבל רש"י [בד"ה וימכרו] לא גריס וימכרו בכולה מתניתין (עפ"י חוי"ט עע"ש). בקלת כת"י איתא וימכרו כאן נקנת כח"י מיתח ויהמרו כמן והלבור כמן והלבור במן והלבן גבי קדשים. אבל במים במישים. אבל במר ותעשר ליתח במים בכל כתח"א וועי במפרש כאן, ובשטמ"ק ד"ה נמערבו: בן בקצת כח"י ודפויי נמערבו: בן בקצת כח"י ודפויי כח"י: "מחרב" בח"י כח"י: ד] נה"ז מוחק זה. וע' במפרש רן נסייו מומק זס. ועי כמפרט ד"ה וימכרו, ורלה לות נ": ה] היפה (יש"ח): ו] אמר רב כהנא אמריתה להא שמעתיה קמיה דרב שימי בר אשי ואמר בריכן כל"ל (ש"מ. וכ"ה בתמורה): ו מיבת נינהו ליתל בכתה"י. זן מינת נינהו כימח כמחיי. וככי"ב וג' נמי: ה] ליה הכא הרובע והגרבע (בי"צ): מ] גירסת לע"י מי קחני בכל שהוא התם קחני. לע"ק (גליוו). איברא לכאורה מפי׳ רש״י נראה סיצרס כנסורה תפיי רט"י נרסה דגרים כלפנינו. וכ"ה הגיר' בכתה"י וס"י. ול"ב: י] ונמצאו כולן קדשים כל"ל (צ"ק). נ"ל הקרבן. היו כולן קדשים כו' כדקתני מתני׳ קדשים בקדשים כל"ל והד"ל ושמכ"ם יא] של מי הוא שהרי זבח אי שם בעליו עליו ואין ידוע איזהו ויקרבו כל"((צ"ק): יב] נ״ל מחולקין (ש״מ): יג] אולי מ"ל חטאת בעולה. שהרי עולה לי"ל חסאת בעודה: שהיל עוכה ושלמים מתן דמן שוין (חשק שרמה), וכן הק' בטה"ק ורש"ש, והרמב"ם בפי' המשנה וביד פי' ג"כ עולה בשלמים ע"ש, וברש"י נת"י עולה בחטאת: ידן אי אלו צולה ואי אלו שלמים כל"ל "מ, יעב"ץ): מו] יתחללו על ייביא מעות כיוצא בהן לפי שאינו יודע איזו מין היה יפה שאים יודע איוו מין היא יפור ויאמר כל מקום כר׳ כל״ל (שים וציק): מו] דהא גבי נתערבו בבכור ומעשר קתני נמי וימכרו, ולמכור במעשר אי אפשר דהא כו' (עפ״י ש״מ וצ״ק). ועי' לעיל אות כ': יין ל״ל הו ל"ל אלא דמשום (הגרי"ב). יהן כ"ל אלא דמשום (הגרי"ב). וכש"מ ופריק ליה ה"נ משום כר': ימן ל"ל ברובא (ש"ח): כן ל"ל בפדיה (ש"ח): כאן כק"י שיין דינור זה לקמן על ע"ח ש"ן דיפור הי נקומן עב ע"ט קודם ד"ה ופרכינן (גליון, וש"ח). וע" שם בש"ינ אות ב. ולפנינו תוקן עפ"י הגחת בה"ז שהעתיק דיבור זה משם לכאן: בב] כאן הס"ל ומה"ל ה"א (צ"ק) בכן אימא קיל איסורייהו ולא בנן אימא קיל איסורייהו ולא לאסרינהו לכולהו אלא ניבטל ברובא ואפיי לגבוה כל"ל וסס"ד ולמח"כ מס"ד הא תנא ליה (צ"ק): כדן ל"ל הכא (ש"ח:

שימה מקובצת (המשר)

ליה (צ'יק). ברן ("ל הכא (ש"ם). בר) ל"ל ידיע (ש"ח): ברן האדים הבשר (ד"ח: בין ל"ל הא דאמרינן (ש"ח). לז כי אמרינן (גליון): בחן דרשינן הכי וכוי אלא לכלביך הוא דלא תפדה אלא לכלביך הוא דלא תפדה

אבל וכו׳ כנ״ל (ב״ש): כמן ע״ש

ברש"י דלא גרס להא (הגרי

אשם מצורע הרי הם ניכרים שבאים משט ממוע שליים בלה זכר ממין כבשים והחטאת אינה באה זכר ממין כבשים אלא כשבה נקבה אבל חטאת ועולה לא פסיקא ליה משום דאיכא שעיר נשיא בשעיר עולת נדבה וכ״ש זטאת ושלמים שהכל הרב שלמים משמת לשנתם שמכם קרב שנתים בין זכרים בין נקבות וכן איל עולת נדבה באשם כולהו תפרש בגתרא ול"ע אחלי לא נקט כמו כן חטאת וזבחי שלמי לבור דשלמי לבור כבש בן שנה וחטאת אינו בא זכר ממין

תקרנת וישבט נגנט נתקרנת יושו של שישותוכו כו . ישייש של בן שה חומת מחסת מקרנת והדיוט ולמה לי לחיתוני הכל המשון מחסרו המחקל: המנדיוט ולמה לי לחיתוני הכל המשון ושור הכל לבור. דרוצע שיש הבשל לבבור. דרוצע שיש הבעלים דאם מרוב של המשון המשו דרה ליום לדין המקריבט המו ממו, ומה שפיי חון ממוח והיה מיים לפרש אימוח דנים לה בני להיים לשלך ממו בנה המיקור, חיים ממה דהה לא אמרינן הכי רק במרומה טוהורה מפני גול השבט. והיה יכול לפרש אימוח דלא יומנו אלא הממיד כל כך לאספוי להדיוט. וא"מה אספי להדיוט נדו מנית מניתא במספה קריין ופייג מיים) דמן פרח (אחד מה) למטאות התמומ) קובין הממוח לכילן וימוחו כול ואמרינן יומוח. וייל דאי מהסם הו"א דוקא עופוח דהפסד מועט אבל וצמים דהפסד מרובה אימא לא נפסדינהו. אבל קשה לאשמעינן הך וכ"ש ההיא דקונין. ועוד דלקמן מפרשינן דהכא סני כל לאחוי עופות, ואמאי מיפוק ליה מעופוח דהסם. לכך נראה דהמם חני לה אגב גררא ששונה מערובח אחרים וכן הכא תני כל לאחויי עופות אגב זבחים: